

PRIZOR IZ SUBARKTIČNE CONE

Zensuke Išikava

Črni kragulji se spuščajo na kitovo meso,
ki se suši razprostrto in posoljeno
na soncu; spuščajo se
v venomer ožjih krogih
in skupaj z vranami kljujejo meso.
Možje, ki pazijo nanj, ščuvajo
sahalinske pse na kragulje,
a psi jih ne marajo prepoditi.
V medlem soncu subarktične jeseni
preklinjajo ljudje ta prijateljski magnetizem med živalmi
ves božji dan.

GROZDJE

Toikiro Ivasa

O, vi plašni otroci,
rastoči ob mleku mesečine!

Čemu se tako stiskate
in trepečete.

Dajte, skočite rajši v moja usta
in zaspite na mehki postelji mojega jezika.

PESEM OBUPA

Fujuhiko Kitagava

Na skrbi imam človeka na mrzlih cementnih tleh v
praznem skladišču carinarnice. Kdo je ta človek? Ne
vem. Ena noga tega človeka škripa pod mojo roko
kakor prestava brez olja, druga pa je že gnila. Od
jutra do polnoči, od polnoči do jutra, brez oddiha
drgnem nogo, ki mu je še ostala. Zakaj naj skrbim za
tega človeka? Zakaj se brigati za tujca, za tega mrt-
vaku podobnega neznanca, ki ječi: »Obup, obup. Ne

morem živeti brez obupa —« za tega človeka, ki mu niti imena ne poznam in ki z na pol zaprtimi očmi kot orošeno steklo v fosforescirajoči mesečini strmi mimo mene v pozno noč? Tega ne morem razumeti. Ne morem. Ne morem. Ne morem.

OGENJ

A z u m a K o n d o

Daljne gore se režijo
proti nebu kakor spodnja čeljust morskega psa.
Ko postanejo sence domačinov vranam podobne,
se kmalu spusti na nas
tema noči.

Nikjer časopisa,
nikjer ure,

le prostrano sojino polje je tam.

Zmeden sem, kot da sem stopil v dobo bogov:
od časa do časa preleti nebo
formacija bombnikov najnovejšega tipa
in drdranje strojnic je slišati.

Vprašam domačina:

— Imaš še kaj upanja?

Ne odgovori.

— Si bogat?

Pokaže mi proti dvorišču.

Tam je suh kravji gnoj,

v kupih ali raztresen.

— Kaj je to?

— Ho-a!*

— Ho-a?

Kepa gnoja

gori pod velikansko ponvijo

z rdečkastim in belkastim plamenom.

Domačin in jaz

se prvikrat

smejiva s smehom bogov in ljudi,

s smehom bogov in ljudi.

* Kitajska beseda, ki pomeni »ogenj«.